

I. Με την ΔΕφΘεσ (Συμβούλιο) 217/2013 έγινε δεκτή αίτηση αναστολής εκτέλεσης διαπιστωτικής πράξης Δημάρχου με την οποία δημοτικός υπάλληλος είχε τεθεί σε αυτοδίκαιη αργία λόγω καταδίκης του με πρωτοβάθμια απόφαση ποινικού δικαστηρίου σε ποινή φυλάκισης είκοσι (20) μηνών, με τριετή αναστολή, για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας. Ο υπάλληλος-αιτών είχε τεθεί αυτοδικαίως σε αργία δυνάμει της διάταξης του άρθρου 107 παρ. 1 περ. α' του Ν. 3584/2007<sup>1</sup>.

Η σχολιαζόμενη απόφαση παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο σημείο όπου κάνει δεκτή την αίτηση αναστολής λόγω πρόδηλης βασιμότητας ενός εκ των λόγων της αίτησης ακύρωσης και συγκεκριμένα εκείνου που διαλαμβάνει ότι το γράμμα της προμνησθείσας διάταξης του άρθρου 107 του Ν. 3584/2007<sup>2</sup> θέτει ως όρο της λήψης του μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας **την πραγματική στέρηση της ελευθερίας**. Στον αντίποδα, η Διοίκηση έχει ήδη λάβει θέση στο ζήτημα που έκρινε η σχολιαζόμενη απόφαση με το υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ /φ.58/382/οικ.115/13-1-2012 έγγραφό του Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης («Διευκρινίσεις για την εφαρμογή της υποπαραγράφου Ζ3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012- αργία στο πλαίσιο πειθαρχικής και ποινικής διαδικασίας») στο οποίο διαλαμβάνονται τα κάτωθι: *«Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 51 του Ποινικού Κώδικα (Π.Δ. 283/1985) ποινές στερητικές της ελευθερίας είναι η κάθειρξη, η φυλάκιση , ο περιορισμός σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων, ο περιορισμός σε ψυχιατρικό κατάστημα και η κράτηση. Η γραμματική διατύπωση της διάταξης της περίπτωσης α' της εσωτερικής παραγράφου 1 της υποπαραγράφου Ζ3 της παραγράφου Ζ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 συνηγορεί υπέρ της ερμηνείας της θέσεως σε αυτοδίκαιη αργία του υπαλλήλου στον οποίο επιβλήθηκε ποινή στερητική της ελευθερίας, ανεξάρτητα από την εκτέλεση αυτής. Συνεπώς υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε ποινή στερητική της ελευθερίας με αναστολή εκτέλεσης της απόφασης, υπάγεται στις διατάξεις της εσωτερικής παραγράφου 1 της υποπαραγράφου Ζ3 της παραγράφου Ζ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012»*.

---

<sup>1</sup> Κώδικας Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών υπαλλήλων

<sup>2</sup> Σημειώνεται ότι η εν λόγω διάταξη έχει ακριβώς το ίδιο περιεχόμενο με τη ρύθμιση του άρθρου 103 Υ.Κ. (Ν. 3528/2007) σχετικά με την αυτοδίκαιη θέση σε αργία των πολιτικών διοικητικών υπαλλήλων. Έτσι, η μνεία, στο σκεπτικό της απόφασης, του άρθρου 103 Υ.Κ. αντί του ορθού, 107 Ν. 3584/2007 αποδίδεται μάλλον σε παραδρομή.

II. Σύμφωνα με την ισχύουσα<sup>3</sup> διάταξη του άρθρου 107 παρ. 1 του Ν. 3584/2007, «*Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία:*

**α) ο υπάλληλος που στερήθηκε την προσωπική του ελευθερία ύστερα από πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή ένταλμα προσωρινής κράτησης»,**

β) ο υπάλληλος κατά του οποίου εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης και στη συνέχεια ήρθη η προσωρινή κράτηση του ή αντικαταστάθηκε με περιοριστικούς όρους,

γ) ο υπάλληλος, ο οποίος παραπέμφθηκε αμετακλήτως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου για κακούργημα ή για τα αδικήματα της κλοπής, υπεξαίρεσης (κοινής και στην υπηρεσία), απάτης, εκβίασης, πλαστογραφίας, δωροδοκίας, καταπίεσης, απιστίας περί την υπηρεσία, καθώς και για οποιοδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής, με την επιφύλαξη των περιπτώσεων της παραγράφου 1 περίπτωση γ' του επόμενου άρθρου,

---

<sup>3</sup> Η διάταξη του άρθρου 107 παρ. 1 ν. 3584/2007 έχει δεχτεί μέχρι σήμερα τρεις τροποποιήσεις. Αξιοσημείωτο είναι ότι και οι τρεις νομοθετικές μεταβολές πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια ενός μόλις έτους. Ειδικότερα, αναφορικά με τους λόγους αυτοδίκαιης αργίας στην αρχική πρόβλεψη του άρθρου 107 οριζόταν ότι: «1. Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία ο υπάλληλος ο οποίος στερήθηκε την προσωπική του ελευθερία ύστερα από ένταλμα προσωρινής κράτησης ή δικαστική απόφαση, έστω και αν απολύθηκε με εγγύηση, 2. Τίθεται αυτοδικαίως σε αργία ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης. Η αργία αρχίζει από την κοινοποίηση της πειθαρχικής απόφασης και λήγει την τελευταία ημέρα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή την ημέρα κατά την οποία δημοσιεύτηκε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, εφόσον έχει ασκηθεί προσφυγή».

Στη συνέχεια, ο ν. 4093/2012 (άρθρο 1 παρ. Ζ', υποπαρ. Ζ.3. περ. 3) τροποποίησε εκ νέου την οικεία διάταξη, προσθέτοντας νέους λόγους αυτοδίκαιης αργίας. Η μορφή που έλαβε η οικεία ρύθμιση ήταν η εξής: «1. Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία: α) ο υπάλληλος ο οποίος στερήθηκε την προσωπική του ελευθερία ύστερα από πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή ένταλμα προσωρινής κράτησης, β) ο υπάλληλος κατά του οποίου εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης και στη συνέχεια ήρθη η προσωρινή κράτηση ή αντικαταστάθηκε με περιοριστικούς όρους, γ) ο υπάλληλος ο οποίος παραπέμφθηκε αμετακλήτως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου για κακούργημα, δ) ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής ή της προσωρινής παύσης, ε) ο υπάλληλος ο οποίος έχει παραπεμφθεί στο αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο για τα παραπτώματα των περιπτώσεων α', β', δ', ε', ιβ', ιστ', ιζ', κα', κβ', κγ', κστ', κζ' του άρθρου 111, ή για τα αντίστοιχα παραπτώματα του προϊσχύοντος Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 1188/1981)».

Παρακάτω, με το άρθρο 1 παρ. 1 της από 9-11-2012 πράξης νομοθετικού περιεχομένου, ήδη ν. 4111/2013, που ισχύει αναδρομικά από 12-11-2013 τροποποιήθηκε συγκεκριμένα η γ) περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 107 ν. 3584/2007, στην οποία προβλέφθηκε ότι τίθεται αυτοδίκαια σε αργία «ο υπάλληλος ο οποίος παραπέμφθηκε αμετακλήτως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου για κακούργημα ή για τα αδικήματα της κλοπής, υπεξαίρεσης (κοινής και στην υπηρεσία), απάτης, εκβίασης, πλαστογραφίας, δωροδοκίας, καταπίεσης, απιστίας περί την υπηρεσία, καθώς και για οποιοδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής».

Η τελευταία τροποποίηση σημειώθηκε επίσης στην περ. γ', στο τέλος της οποίας προστέθηκε με το άρθρο 14 παρ. 3 ν. 4210/2013 η φράση «με την επιφύλαξη των περιπτώσεων της παραγράφου 1 περ. γ' του επόμενου άρθρου».

δ) ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής ή της προσωρινής παύσης και

ε) ο υπάλληλος ο οποίος έχει παραπεμφθεί στο αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο για τα παραπτώματα των περιπτώσεων α', β', δ', ε', ιβ', ιστ', ιζ', κα', κβ', κγ', κστ', κζ' του άρθρου 111, ή για τα αντίστοιχα παραπτώματα του προϊσχύοντος Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 1188/1981) με την επιφύλαξη των περιπτώσεων της παραγράφου 1 περίπτωση δ' του επόμενου άρθρου».

Στο σημείο αυτό αξίζει να αφιερωθούν ορισμένες γραμμές στην έννοια, τη φύση και τις διακρίσεις του θεσμού της αργίας. Η αργία αποτελεί δυσμενή μεταβολή της υπηρεσιακής κατάστασης του δημοσίου υπαλλήλου, κατά τη διάρκεια της οποίας αυτός τίθεται εκτός ενεργού υπηρεσίας<sup>4</sup> και κατά συνέπεια, απέχει από την άσκηση των κύριων και παρεπόμενων καθηκόντων του<sup>5</sup>. Η θέση ενός υπαλλήλου σε αργία συναρτάται με υπαίτια συμπεριφορά του<sup>6</sup> και για τον λόγο αυτό ορθά υποστηρίζεται<sup>7</sup> ότι τούτη εμπεριέχει το στοιχείο της έντονης ηθικής μομφής.

Επιπρόσθετα, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 105 παρ. 2 του Υ.Κ., κατά τον χρόνο της αργίας, οι αποδοχές ανέρχονται στο 1/3 των αποδοχών που ελάμβανε ο υπάλληλος πριν την επιβολή του μέτρου. Αντίθετα, για τους υπαλλήλους των Ο.Τ.Α. προβλέπονται υψηλότερες αποδοχές αργίας και συγκεκριμένα, αυτές ανέρχονται στο ήμισυ των αποδοχών του υπαλλήλου<sup>8</sup>.

Περαιτέρω, η αργία διακρίνεται σε αυτοδίκαιη (υποχρεωτική) και σε δυνητική. Η κατάσταση της αυτοδίκαιης αργίας του υπαλλήλου, λόγω στέρησης της προσωπικής του ελευθερίας, άρχεται από την έκδοση του εντάλματος προσωρινής

<sup>4</sup> Βλ. *Ε. Σπηλιωτόπουλου/Χ. Χρυσανθάκη*, Βασικοί θεσμοί δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου, Νομική Βιβλιοθήκη, Η' εκδ., 2013, σ. 79-80

<sup>5</sup> Βλ. άρθρο 105 παρ. 1 του Υ.Κ. και άρθρο 109 παρ. 1 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων. Βλ. επίσης *Θ. Παναγόπουλου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, Σάκκουλα (ζ' εκδ.), 2008, σ. 150

<sup>6</sup> Βλ. *Α. Τάχου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, εκδ. Σάκκουλα, Δ' εκδ., 1996, σ. 130 επ., *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1152, *Θ. Παναγόπουλου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, εκδ. Σταμούλη, Ζ' εκδ., 2008, σ. 149. Σημειώνεται ότι το στοιχείο της υπαιτιότητας αποτελεί και το χαρακτηριστικό που διακρίνει την αργία από τη διαθεσιμότητα, η οποία δεν συνδέεται με υποκειμενική συμπεριφορά του υπαλλήλου, βλ. σχετικά *Ε. Σπηλιωτόπουλου - Χ. Χρυσανθάκη*, Βασικοί θεσμοί δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου, Νομική Βιβλιοθήκη, Η' εκδ., 2013, σελ. 79, *Θ. Παναγόπουλου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, εκδ. Σταμούλη, Ζ' εκδ., 2008, σελ. 145 επ.

<sup>7</sup> Βλ. *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1153

<sup>8</sup> Άρθρο 109 παρ. 2 του Ν. 3584/2007

κράτησης ή από τη δημοσίευση της καταδικαστικής απόφασης<sup>9</sup>. Η αργία διαρκεί μέχρι το χρονικό σημείο που παύει να υφίσταται ο νόμιμος λόγος επιβολής της<sup>10</sup>. Μάλιστα, στις περιπτώσεις της αργίας που σχετίζονται με την ποινική διαδικασία<sup>11</sup>, ο Υπαλληλικός Κώδικας προβλέπει ότι ο υπάλληλος ασκεί εκ νέου τα καθήκοντά του αν αθωωθεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση<sup>12</sup>.

Στην περίπτωση της αυτοδίκαιης αργίας ειδικότερα, η δυσμενής μεταβολή επέρχεται εκ του νόμου και δεν απαιτείται σχετική διοικητική πράξη άλλης ουσιαστικής κρίσης<sup>13</sup>. Ωστόσο, έχει εκφρασθεί η άποψη<sup>14</sup> ότι χάριν της ευρυθμίας της Υπηρεσίας επιβάλλεται η έκδοση διαπιστωτικής πράξης, η οποία λόγω του δυσμενούς αποτελέσματος για τον υπάλληλο, αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Σύμφωνα δε με την πάγια θέση της νομολογίας<sup>15</sup>, εκ του γεγονότος ότι η λήψη του μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας επέρχεται με μόνη τη συνδρομή των προϋποθέσεων που τάσσει ο νόμος, προκύπτει ότι στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται η προηγούμενη ακρόαση του υπαλλήλου που επιβάλλεται από το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος και το άρθρο 6 του ΚΔΔ.

Παρακάτω, αναφορικά με την φύση της αυτοδίκαιης αργίας, έχουν διατυπωθεί οι ακόλουθες απόψεις: Σύμφωνα με την κρατούσα άποψη σε νομολογία<sup>16</sup> και θεωρία<sup>17</sup>, η αργία είναι εξαιρετικό προσωρινό διοικητικό μέτρο, αναγκαίο για το συμφέρον της υπηρεσίας και όχι πειθαρχική ποινή και, ως εκ τούτου, δεν προδικάζει

---

<sup>9</sup> Βλ. Γνωμ. ΝΣΚ 454/2010, 228/2005, 200/1997. Πρβλ όμως Γνωμ. ΝΣΚ 175/1994 όπου η έναρξη της αργίας τοποθετείται στο χρονικό σημείο της εκτέλεσης και όχι της έκδοσης του εντάλματος της προσωρινής κράτησης ή της δημοσίευσης της καταδικαστικής απόφασης. Η τελευταία αυτή άποψη προκρίνεται ως ορθότερη διότι η αναδρομική θέση υπαλλήλου σε αργία για χρόνο κατά τον οποίο αυτός ασκούσε πράγματι τα καθήκοντά του αντίκειται στον δικαιολογητικό λόγο της αργίας, ήτοι στην απομάκρυνση του υπαλλήλου από την ενεργό υπηρεσία χάριν του δημοσίου συμφέροντος, βλ. επίσης ΔΕφΑθ 644/1990 και *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1158 και τις εκεί παραπομπές σε παλαιότερη νομολογία

<sup>10</sup> Βλ. *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1156

<sup>11</sup> Βλ. άρθρο 103 παρ. 1 στ. α' έως γ'

<sup>12</sup> Η πράξη επανόδου στην υπηρεσία εκδίδεται από το αρμόδιο για το διορισμό του υπαλλήλου όργανο (άρθρο 103 παρ. 3 του Ν. 3528/2007)

<sup>13</sup> Βλ. *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, ό.π., σ. 1155

<sup>14</sup> Βλ. *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, ό.π., σ. 1155, ΣτΕ 2533/2001, Γνωμοδότηση ΝΣΚ 454/2010, 200/1997

<sup>15</sup> Βλ. ενδεικτικά ΣτΕ 4840/1984, 4826/1986, 1506/1989, 3009/1996, 1859/1997, 1860/1997

<sup>16</sup> Βλ. ΣτΕ 1506/1989, 1859-1860/1997, ΔΕφΛαρ (Συμβ) 2/2012, ΔΕφΑθ (Ακυρ) 180/2012, ΔΕφΑθ (Ακυρ) 470/2012, ΔΕφΑθ (Ακυρ) 122/2010, ΔΕφΑθ (Ακυρ) 2365/2010, ΔΕφΑθ 531/2010

<sup>17</sup> Βλ. *Α. Τάχου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, Σάκκουλα (4η εκδ.), 1996, σ. 131, *Ε. Σπηλιωτόπουλου/Χ. Χρυσανθάκη*, Βασικοί θεσμοί δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου, Νομική Βιβλιοθήκη (8η εκδ.), 2013, σ. 80

την ενοχή του υπαλλήλου για τα αδικήματα που αποδίδονται σε αυτόν. Την ίδια άποψη ασπάζεται και το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους<sup>18</sup>.

Ωστόσο, έχει διατυπωθεί η άποψη ότι η αυτοδίκαιη αργία δεν συνιστά διοικητικό μέτρο καθώς προέχει ο κυρωτικός της χαρακτήρας<sup>19</sup>. Πρόκειται για εύστοχη παρατήρηση αφού η επιβολή του μέτρου της αργίας ενέχει πράγματι έντονη ηθική μομφή<sup>20</sup> ενώ και ο στιγματιστικός χαρακτήρας της πρέπει να θεωρηθεί δεδομένος. Στο μέτρο δε που η λήξη της εξαρτάται από την περάτωση της ποινικής διαδικασίας με τελεσίδικη αθωωτική απόφαση, ο προσωρινός της χαρακτήρας, ενόψει της βραδύτητας που διακρίνει σήμερα την απονομή της ποινικής δικαιοσύνης, δεν μπορεί παρά να αμφισβητείται. Είναι γεγονός, αντίθετα, ότι η επιβολή της συνεπάγεται μακροχρόνιες δυσμενείς συνέπειες για την οικονομική, επαγγελματική και κοινωνική υπόσταση του υπαλλήλου.

**III.** Από όσα έχουν προηγηθεί έχει καταστεί σαφές ότι η όλη συζήτηση, με αφορμή την υπό σχολιασμό απόφαση, επικεντρώνεται στην ερμηνεία της ρύθμισης του άρθρου 107 παρ. 1 περ. α' Ν. 3584/2007 και ειδικότερα εάν η «στέρξη της ελευθερίας» ως όρος λήξης του μέτρου της αργίας πρέπει να νοείται ως πραγματικό γεγονός ή ως νομική κατάσταση. Η σχολιαζόμενη απόφαση υιοθέτησε μια στενή ερμηνεία της ερευνώμενης ρύθμισης, δεχόμενη ότι για να ενεργοποιηθεί η διάταξη για την αυτοδίκαιη αργία, δεν αρκεί μόνο η ποινική καταδίκη του υπαλλήλου, αλλά πρέπει αυτός να οδηγήθηκε στις φυλακές για έκτιση της καταγνωσθείσας ποινής. Μάλιστα, επικαλείται το γράμμα του νόμου και δη το ρήμα «στερήθηκε», που χρησιμοποίησε ο νομοθέτης στην συγκεκριμένη πρόβλεψη, προς επίρρωση της θέσης ότι θα πρέπει ο υπάλληλος να στερήθηκε πράγματι την ελευθερία του, συνεπεία ποινικής καταδίκης ή εντάλματος προσωρινής κράτησης, προκειμένου να τεθεί αυτοδικαίως σε αργία. Ειδάλλως, σύμφωνα με την ίδια άποψη, εάν η επιβληθείσα

---

<sup>18</sup> Βλ. Γνωμοδότηση ΝΣΚ 454/2010, 55/2013

<sup>19</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου (Γνωμ.)*, Αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 2013, 570 επ.

<sup>20</sup> Έτσι και οι *Α. Τάχος / Ι. Συμεωνίδης*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1153

ποινή δεν εκτελέστηκε τελικά, δεν είναι νόμιμη η θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία<sup>21</sup>.

Η εξαιρετική σημασία της ερμηνευτικής επιλογής, στην οποία προέβη η οικεία απόφαση, είναι προφανής. Αν λάβουμε δε υπόψη μας ότι η Διοίκηση, επικαλούμενη εξίσου το γράμμα της διάταξης, έχει υιοθετήσει την ακριβώς αντίθετη ερμηνευτική εκδοχή, καταλήγοντας ότι για να τεθεί ένας υπάλληλος αυτοδικαίως σε αργία, αρκεί να του επιβλήθηκε οποιαδήποτε από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 51 ΚΠΔ στερητικές της ελευθερίας ποινές, ανεξαρτήτως της εκτέλεσης αυτής, εύλογα συνάγεται ότι **η θεώρηση της στέρησης της ελευθερίας του υπαλλήλου ως πραγματικής κατάστασης ή ως νομικού γεγονότος**, βρίσκεται στο επίκεντρο της ανωτέρω ερμηνευτικής διαμάχης. Όσα εκτίθενται κατωτέρω αποτελούν σκέψεις με αφορμή την ερμηνεία στην οποία προέβη η σχολιαζόμενη απόφαση αναφορικά με το πραγματικό νόημα της «στέρησης της ελευθερίας» και οι οποίες σκοπό έχουν να καταδείξουν την ορθότερη δογματικά λύση.

**IV.** Αφετηρία των σκέψεων μας αποτελεί η διερεύνηση της θέσης που έχει λάβει πάνω στο οικείο ζήτημα η θεωρία και το ΝΣΚ. Ειδικότερα, η θεωρία τάσσεται υπέρ της στενής ερμηνείας της διάταξης του άρθρου 107 παρ. 1 περ. α' του Ν. 3584/2007, σύμφωνα με την οποία η στέρηση της ελευθερίας, ως προϋπόθεση της θέσης του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία, πρέπει να συνιστά πραγματικό γεγονός<sup>22</sup>. Υπό την παραπάνω ερμηνευτική εκδοχή, γίνεται δεκτό ότι δεν υφίσταται τέτοια στις ακόλουθες περιπτώσεις: α) όταν ασκήθηκε έφεση με ανασταλτική δύναμη, κατ' άρθρο 497 ΠΚ<sup>23</sup>, β) όταν χορηγήθηκε το ευεργέτημα της αναστολής εκτέλεσης της

<sup>21</sup> Νόμιμη, ωστόσο, δεν είναι ούτε η θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία διότι κρατήθηκε, μετά από επ' αυτοφώρω σύλληψη του, στο κρατητήριο της αστυνομίας για να τηρηθεί η αυτόφωρη διαδικασία. Τούτο, διότι, όπως υποστηρίζει το ΝΣΚ (βλ. Γνωμ. ΝΣΚ 228/2005, Ολομ 497/1994), νόμιμες προϋποθέσεις για την λήψη του μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας είναι η έκδοση εντάλματος προσωρινής κράτησης ή καταδικαστικής απόφασης. Με άλλα λόγια, ακόμη και αν συντρέχει πραγματική στέρηση της ελευθερίας του υπαλλήλου, αν τούτη δεν έλαβε χώρα συνεπεία καταδικαστικής απόφασης ή εντάλματος προσωρινής κράτησης, η θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία δεν είναι σύννομη.

<sup>22</sup> Βλ. *A. Τάχου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, εκδ. Σάκκουλα (Δ' εκδ.), 1996, σ. 130-131, *A. Τάχου/Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα (Γ' εκδ.), 2007, σ. 1155, *Σ. Χριστοφορίδη*, Δυσμενή μέτρα κατά δημοσίων λειτουργών και υπαλλήλων, εκδ. Σάκκουλα, 2014, σ. 55 επ., *B. Κούτα*, Πειθαρχική Δικονομία, 2010, 307

<sup>23</sup> Ανοιχτό μένει το ζήτημα στην περίπτωση που δεν δόθηκε ανασταλτικό αποτέλεσμα στην έφεση αλλά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση αναστολής εκτέλεσης του εκκαλούντος, κατ' άρθρο 497 παρ. 7 ΚΠΔ. Κρίνεται, ωστόσο, ότι στην ίδια περίπτωση, εφόσον ο υπάλληλος

ποινής υπό όρο, κατ' άρθρο 99 ΠΚ γ) όταν χώρεσε μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής σε χρηματική, κατ' άρθρο 82 ΠΚ<sup>24</sup>.

Εξάλλου, την ίδια ερμηνεία υιοθετεί διαχρονικά και το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους<sup>25</sup>. Ενδεικτικά αναφέρεται η υπ' αριθ. **497/1994 Γνωμοδότηση του ΝΣΚ**, όπου κρίθηκε παρεμπιπτόντως ότι στην περίπτωση της αυτοδίκαιης αργίας λόγω ποινικής καταδίκης απαιτείται **το πραγματικό γεγονός** της στέρησης της προσωπικής ελευθερίας του υπαλλήλου, το οποίο άλλωστε υποπίπτει αμέσως στην αντίληψη της Υπηρεσίας, αφού ο στερηθείς της προσωπικής του ελευθερίας υπάλληλος δεν έχει τη δυνατότητα να παρέχει τις υπηρεσίες του με την καθημερινή του παρουσία<sup>26</sup>. Προς την ίδια κατεύθυνση κινείται και η υπ' αριθμ. **255/2000 Γνωμοδότηση του ΝΣΚ** που διέλαβε στο σκεπτικό της ότι η στέρηση της προσωπικής ελευθερίας νοείται στην διάταξη του άρθρου 103 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα, ως πραγματικό γεγονός, δηλαδή ως **μια φυσική κατάσταση**, σημειώνοντας, περαιτέρω, ότι τέτοια δεν υφίσταται και άρα δεν δικαιολογείται η αυτοδίκαιη θέση του υπαλλήλου σε αργία, όταν αυτός άσκησε έφεση με ανασταλτική δύναμη ή του χορηγήθηκε το ευεργέτημα της αναστολής εκτέλεσης της ποινής ή η στερητική της ελευθερίας ποινή του μετατράπηκε σε χρηματική<sup>27</sup>. Συνακόλουθα, η υπ' αρ. **200/1997 Γνωμοδότηση του ΝΣΚ** αποκλείει την εφαρμογή της ρύθμισης για την αυτοδίκαιη αργία όταν, μετά την έκδοση καταδικαστικής απόφασης, ο υπάλληλος δεν εγκλείσθηκε στις φυλακές λόγω μετατροπής της ποινής φυλάκισης σε χρηματική αλλά αφέθηκε ελεύθερος ή άσκησε έφεση με ανασταλτική δύναμη κατά της καταδικαστικής απόφασης, καθώς και στις δυο αυτές περιπτώσεις ο υπάλληλος δεν διατελεί σε κανένα περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας, ήτοι δεν στερείται πραγματικά την ελευθερία του.

Παραπέρα, μια απλή επισκόπηση της κρίσιμης διάταξης μας επιτρέπει να προβούμε στις εξής επισημάνσεις: **πρώτον**, στο πεδίο της ρύθμισης φαίνεται πως εμπίπτει οποιοδήποτε αδίκημα, ασχέτως αν αυτό συνέχεται με την άσκηση των

---

οδηγήθηκε αρχικά στο σωφρονιστικό κατάντημα για να εκτίσει την ποινή του και στη συνέχεια έγινε δεκτή η αίτηση αναστολής του, κατ' άρθρο 497 παρ. 7 ΚΠΔ, και αφέθηκε ελεύθερος, εφαρμόζεται η ρύθμιση για την αυτοδίκαιη αργία, καθώς, πάντως έλαβε χώρα πραγματική στέρηση της ελευθερίας. Επιχείρημα αντλούμε και από τη διάταξη του άρθρου 107 παρ. 1 στ. β' Ν. 3584/2007, όπου προβλέπεται ότι υπάγεται στο πεδίο της ρύθμισης και ο υπάλληλος κατά του οποίου εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης και στη συνέχεια τούτη ήρθη ή αντικαταστάθηκε με περιοριστικούς όρους.

<sup>24</sup> Βλ. *Α. Τάχου*, Δημόσιο Υπαλληλικό Δίκαιο, Σάκκουλα (4η εκδ.), 1996, σ. 131, *Α. Τάχου/ Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, Σάκκουλα (γ' εκδ.), 2007, σ. 1155.

<sup>25</sup> Βλ. Γνωμοδοτήσεις ΝΣΚ 55/2013, 454/2010, 228/2005, 255/2000, 200/1997, 497/1994, 175/1994 Νομ. Δελτίο 26 σελ. 34, 1058/1969 Νομ. Δελτίο ΙΑ' σελ. 78.

<sup>26</sup> Σκέψη Δ'

<sup>27</sup> Σκέψη Ι

καθηκόντων του δημοσίου υπαλλήλου, **δεύτερον**, τούτη καταλαμβάνει όλα τα είδη στερητικών της ελευθερίας ποινών, όπως αυτά ορίζονται στο άρθρο 51 ΠΚ<sup>28</sup> και όλες τις κατηγορίες εγκλημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 18 ΠΚ<sup>29</sup>. **Τρίτον**, δεν τίθεται ένα ελάχιστο όριο ποινής, από το οποίο να εξαρτάται η εφαρμογή της διάταξης αλλά αντίθετα τούτη ενεργοποιείται ανεξαρτήτως του ύψους της επιβαλλόμενης στερητικής της ελευθερίας ποινής, **τέταρτον**, αρκεί πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια απόφαση, χωρίς να απαιτείται το αμετάκλητο αυτής, **πέμπτον**, ο ιστορικός νομοθέτης επέλεξε τη χρήση του ρήματος «στερούμαι» και δη σε παρελθόντα χρόνο «στερήθηκε».

Στο σημείο αυτό είμαστε σε θέση να εξάγουμε ένα προσωρινό συμπέρασμα, με σημείο αναφοράς πάντα το γράμμα της διάταξης. Αναμφίβολα πρόκειται για ρύθμιση ιδιαίτερα ευρεία, στο μέτρο που καταλαμβάνει ακόμη και την περίπτωση καταδίκης κάποιου υπαλλήλου σε κράτηση λίγων ημερών και μάλιστα για αδίκημα που ουδεμία σχέση έχει με την εκτέλεση των υπαλληλικών του καθηκόντων. Ήδη, επομένως, καθίσταται εμφανής η ανάγκη περιορισμού του πεδίου εφαρμογής της επίμαχης ρύθμισης προκειμένου τούτη να συνάδει, καταρχήν, με την *ratio* της θέσπισης της από το νομοθέτη, που έγκειται, όπως προειπώθηκε, στη διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της Υπηρεσίας με την απομάκρυνση όσων διώκονται ή τιμωρούνται για σοβαρά ποινικά αδικήματα ή πειθαρχικά παραπτώματα<sup>30</sup>.

Αντίθετα, η προσέγγιση της «στέρησης της ελευθερίας» ως πραγματικού γεγονότος συμβαδίζει περισσότερο με τη δικαιολογητική βάση της ρύθμισης, στο μέτρο που περιορίζει την εφαρμογή της μόνο σε εκείνους τους υπαλλήλους που πράγματι τιμωρήθηκαν για σοβαρά ποινικά αδικήματα. Συνοψίζοντας τις ως άνω σκέψεις, καταλήγουμε στη θέση ότι η στενή ερμηνεία της κρίσιμης διάταξης του

---

<sup>28</sup> Σύμφωνα με το άρθρο 51 ΠΚ «Ποινές στερητικές της ελευθερίας είναι η κάθειρξη, η φυλάκιση, ο περιορισμός σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων, ο περιορισμός σε ψυχιατρικό κατάστημα και η κράτηση».

<sup>29</sup> Το άρθρο 18 ΠΚ ορίζει ότι: «Κάθε πράξη που τιμωρείται με την ποινή του θανάτου ή της κάθειρξης είναι κακούργημα. Κάθε πράξη που τιμωρείται με φυλάκιση ή χρηματική ποινή ή με περιορισμό σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων είναι πλημμέλημα. Κάθε πράξη που τιμωρείται με κράτηση ή πρόστιμο είναι πταίσμα».

<sup>30</sup> Τούτο διότι η καταδίκη ενός υπαλλήλου σε λίγους μήνες φυλάκισης για την τέλεση ενός ελαφρού πλημμελήματος που δεν συνδέεται καν με την εκτέλεση των υπηρεσιακών του καθηκόντων, δεν μπορεί βάσιμα να υποστηριχθεί ότι προσβάλλει ή θέτει σε κίνδυνο την ομαλή λειτουργία της υπηρεσίας του ώστε να δικαιολογείται η άμεση απομάκρυνση του από την ενεργό υπηρεσία.



άρθρου 107 παρ. 1 περ. α' του Ν. 3584/2007, στην οποία, εξάλλου προέβη και η σχολιαζόμενη απόφαση, είναι η ορθότερη<sup>31</sup>.

Υπέρ αυτής της άποψης συνηγορεί ακόμη ένα στοιχείο: στην πρόβλεψη του άρθρου 107 παρ. 1 περ. α' του Ν. 3584/2007 εντάσσεται πέραν της στέρησης της προσωπικής ελευθερίας δυνάμει πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας απόφασης και η στέρηση της ελευθερίας λόγω εντάλματος προσωρινής κράτησης. Στην τελευταία περίπτωση, ωστόσο, η πραγματική στέρηση της ελευθερίας είναι δεδομένη. Διαφορετική ανάγνωση του όρου «στερήθηκε» σε περίπτωση καταδίκης δυνάμει απόφασης προσκρούσει στην επιλογή του νομοθέτη να εντάξει τόσο την έκδοση απόφασης όσο και εντάλματος προσωρινής κράτησης στο ίδιο εδάφιο. Επομένως, μια διακρίνουσα ερμηνεία που θα αντιλαμβάνεται την στέρηση της ελευθερίας άλλοτε ως φυσική κατάσταση και άλλοτε ως νομικό γεγονός θα ήταν, φρονούμε, λογικά και δογματικά εσφαλμένη.

Περαιτέρω, το τεκμήριο της αθωότητας και η αρχή της αναλογικότητας<sup>32</sup> μπορούν να αποτελέσουν χρήσιμα εργαλεία για την ορθή ερμηνεία της υπό κρίση διάταξης. Και τούτο διότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω, το μέτρο της αυτοδίκαιης αργίας έχει κυρωτικό χαρακτήρα και για το λόγο αυτό η λήψη του επιβάλλεται να εναρμονίζεται με τις ως άνω δικαιοκρατικές αρχές. Ειδικότερα, **το τεκμήριο της αθωότητας** συνιστά αρχή κατοχυρωμένη στο Σύνταγμα (άρθρο 2 παρ. 1) ενώ βρίσκει την επίσημη διακήρυξη του στο άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ<sup>33</sup>. Η υπερνομοθετική ισχύ της συνεπώς έναντι της ελληνικής κοινής νομοθεσίας πρέπει να θεωρηθεί δεδομένη. Σύμφωνα με το τεκμήριο της αθωότητας, ο διωκόμενος πρέπει να θεωρείται αθώος, μέχρι η ενοχή του να απαγγελθεί με αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση τακτικού

---

<sup>31</sup> βλ. επίσης *Α. Τάχου /Ι. Συμεωνίδη*, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα, εκδ. Σάκκουλα, Γ' εκδ. 2007, σ. 1155, όπου αναφέρεται ότι οι διατάξεις για την αυτοδίκαιη αργία πρέπει να ερμηνεύονται στενά διότι έχουν εξαιρετικό χαρακτήρα σε σχέση με τις συνταγματικές εγγυήσεις υπέρ των δημοσίων υπαλλήλων κατ' άρθρο 103 του Συντάγματος.

<sup>32</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου*, Γνωμοδότηση για την αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 4/2013, σ. 569

<sup>33</sup> Ειδικότερα, το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ προβλέπει ότι: «Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του». Το τεκμήριο της αθωότητας κατοχυρώνεται ρητά και στο άρθρο 14 του επίσης υπερνομοθετικής ισχύος Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΔΣΑΠΔ), σύμφωνα με το οποίο: «όλοι είναι ίσοι ενώπιον των δικαστηρίων. Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια και δημόσια από αρμόδιο, ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει συσταθεί με νόμο, το οποίο να αποφασίζει για το βάσιμο κάθε κατηγορίας σχετικά με το ποινικό αδίκημα, η οποία έχει απαγγελθεί εναντίον του...».

ποινικού δικαστηρίου<sup>34</sup>. Βέβαια, το τεκμήριο αθωότητας δεν εμποδίζει γενικά τη λήψη μέτρων κατά του κατηγορουμένου, επιτάσσει εντούτοις τα μέτρα αυτά να μην υπερβαίνουν το απολύτως αναγκαίο μέτρο, δοθέντος ότι μέχρι την αμετάκλητη καταδίκη του ο κατηγορούμενος θεωρείται αθώος<sup>35</sup>. Έτσι, η επιβολή μιας αυτοδίκαιης, με μακρές και βαριές συνέπειες, αργίας με βάση την καταδίκη με πρωτοβάθμια απόφαση και την επιβολή ποινή φυλάκισης λίγων μηνών ή ακόμη και κράτησης κάποιων ημερών αναμφίβολα αντίκειται στο άρθρο 6 παρ. 2 ΕΣΔΑ<sup>36</sup>.

Παρακάτω, η **αρχή της αναλογικότητας** είναι ρητά κατοχυρωμένη τόσο στο Σύνταγμα (άρθρο 25 παρ. 1) όσο και στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ (άρθρο 49 παρ. 3). Κατ' επίταση της εν λόγω αρχής, κάθε περιοριστικό της ελευθερίας μέτρο επιβάλλεται να είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται ενώ ο επαχθής χαρακτήρας του πρέπει να είναι ανάλογος με την σπουδαιότητα του επιδιωκόμενου σκοπού<sup>37</sup>. Εν προκειμένω, η αυτοδίκαιη θέση σε αργία ενός υπαλλήλου με μόνη την ποινική του καταδίκη βρίσκεται σε προφανή δυσαναλογία σε σχέση με τον σκοπό της ομαλής λειτουργίας της υπηρεσίας, τον οποίο καλείται να εκπληρώσει<sup>38</sup>. Τούτο διότι οι μακροχρόνιες συνέπειες της αργίας επιβάλλονται σε κάθε περίπτωση καταδίκης υπαλλήλου σε ποινή στερητικής της ελευθερίας, ανεξάρτητα από την βαρύτητα του αδικήματος, την διάρκεια και την εκτέλεση της ποινής. Είναι δε γεγονός ότι ο στιγματισμός που συνεπάγεται η θέση του υπαλλήλου σε αργία είναι συνήθως εντονότερος από αυτόν της επιβολής μιας ποινής μικρής διάρκειας η οποία μάλιστα χορηγήθηκε με αναστολή. Έτσι, μια ευρεία ερμηνεία της υπό κρίση διάταξης οδηγεί στην αποσύνδεση της αυτοδίκαιης αργίας από τον σκοπό δημοσίου συμφέροντος που καλείται να υπηρετήσει καθώς

<sup>34</sup> Βλ. *Α. Παπαδαμάκη*, Ποινική Δικονομία, Θεωρία-Πράξη-Νομολογία, εκδ. Σάκκουλα, 2008, σ. 15, Αλεξιάδη, Το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου, ΕΕΕυρΔ 1.1986 σ. 45 επ., *Α. Καρρά*, Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο, εκδ. Αντ. Σάκκουλα, 1993/1994, σ. 51

<sup>35</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου*, Γνωμοδότηση για την αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 4/2013, σ. 569

<sup>36</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου*, Γνωμοδότηση για την αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 4/2013, σ. 569

<sup>37</sup> Βλ. *Κ. Χρυσόγονου*, Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Νομική Βιβλιοθήκη, Γ' εκδ., 2006, σ. 90 επ., *Α. Παπαδαμάκη*, Ποινική Δικονομία, Θεωρία-Πράξη-Νομολογία, εκδ. Σάκκουλα, 2008, σ. 8, *Θ. Δαλακούρα*, Αρχή της αναλογικότητας και μέτρα δικονομικού καταναγκασμού, 1993, σ. 141 επ., *Α. Καρρά*, Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο, εκδ. Αντ. Σάκκουλα, 1993/1994, σ. 63, *Π. Δαγτόγλου*, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, 3η έκδ. σελ. 178 επ. Για την αρχή της αναλογικότητας στο χώρο των μέτρων δικονομικού καταναγκασμού, βλ. *Α. Μαργαρίτη*, Προσωρινή κράτηση-Περιοριστικοί όροι (παρελθόν - παρόν-μέλλον), Νομική Βιβλιοθήκη, 2012, σ. 17 επ.

<sup>38</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου*, Γνωμοδότηση για την αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 4/2013, σ. 570

επιβάλλεται ανέλεγκτα, χωρίς κρίση αρμόδιου οργάνου, που θα προέβαινε σε in concreto έλεγχο των πραγματικών περιστατικών της κάθε υπόθεσης και κυρίως θα μπορούσε να εξετάσει κατά πόσο η επιβολή της υπαγορεύεται από την ανάγκη για την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας<sup>39</sup>. Επομένως, την στενή ερμηνεία της κρίσιμης ρύθμισης επιβάλλει και η εναρμόνισή της με την αρχή της αναλογικότητας.

V. Τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα μετά τις τροποποιήσεις που επέφερε ο Ν. 4093/2012 στον Υπαλληλικό Κώδικα και τον Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων παρατηρείται μια διεύρυνση των περιπτώσεων αυτοδίκαιης θέσης υπαλλήλου σε αργία<sup>40</sup> ενώ και η Διοίκηση προβαίνει σε ερμηνευτικές προσεγγίσεις των οικείων διατάξεων προς την κατεύθυνση της απομάκρυνσης δημοσίων υπαλλήλων από την ενεργό υπηρεσία με όχημα το δυσμενές μέτρο της αργίας. Είναι σαφές ότι οι παραπάνω εξελίξεις σχετίζονται με την ανάγκη συρρίκνωσης του δημοσίου τομέα - μέσω της μείωσης του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων- η οποία έχει σήμερα αναχθεί σε σκοπό δημοσίου συμφέροντος.

Ταυτόχρονα, ο δικαστής, όταν επιλαμβάνεται αιτήσεων αναστολής εκτέλεσης διαπιστωτικών πράξεων θέσης υπαλλήλου σε αργία, οφείλει, εντός του πλαισίου συγκεκριμένων δικονομικών καταναγκασμών, να προβεί σε κρίσιμες σταθμίσεις συμφερόντων. Καλείται να λάβει υπόψη του αφενός την ομαλή λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας, ως όψη του δημοσίου συμφέροντος, η οποία επιτάσσει την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης αφετέρου την προστασία του δημοσίου υπαλλήλου έναντι των εξουσιών της διοίκησης, που επιβάλλει την αναστολή εκτέλεσης<sup>41</sup>.

Όλα όσα εκτέθηκαν ανωτέρω μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε την εξαιρετική σημασία της σχολιαζόμενης απόφασης. Τούτη όχι μόνο προέβη σε στάθμιση των αντικρουόμενων συμφερόντων Διοίκησης και υπαλλήλου αλλά

---

<sup>39</sup> Βλ. *Ν. Παρασκευόπουλου*, Γνωμοδότηση για την αυτοδίκαιη αργία δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργών, ΕφημΔΔ 4/2013, σ. 571-572

<sup>40</sup> Στην Αιτιολογική Έκθεση του Ν. 4093/2012 σημειώνεται ότι η επιχειρούμενη διεύρυνση των περιπτώσεων που οι υπάλληλοι τίθενται σε αυτοδίκαιη αργία έχει σαφή στόχο την άμεση απομάκρυνση από το δημόσιο όσων διώκονται ή τιμωρούνται για σοβαρά ποινικά αδικήματα και πειθαρχικά παραπτώματα

<sup>41</sup> Βλ. *Μ. Μουστάκα*, Προσωρινή δικαστική προστασία και δημοσιοϋπαλληλικές ακυρωτικές διαφορές. Η περίπτωση της αυτοδίκαιης έκπτωσης υπαλλήλου, ΕφημΔΔ, 5/2012, σ. 691-692,695

επιλέγοντας την στενή ερμηνεία της επίμαχης ρύθμισης προσέγγισε ορθά ένα νομικό ζήτημα, που θα μας απασχολεί, πιστεύουμε, όλο και εντονότερα στο μέλλον.

Ελπίδα Καπαταγίδου, υποψήφια Μ.Δ.Ε. Ποινικών και Εγκληματολογικών  
Επιστημών Α.Π.Θ.

Χριστίνα Μπαϊρα, Μ.Δ.Ε. Δημοσίου Δικαίου και Πολιτικών Επιστημών Α.Π.Θ.